

Lena valenová

BOHEMIAN
ROYALS

HLAVA, NEBO OREL

Bohemian Royals 3

Hlava, nebo orel

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Lena Valenová

Bohemian Royals 3: Hlava, nebo orel – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Lena vaLenová

BOHEMIAN ROYALS 3

HLAVA, NEBO OREL

HRADČANY

LVÍ DVŮR

ROYAL GARDEN CAFE

PRODUKČNÍ ZAHRADY

JÍZDÁRNA

VILA

HORNÍ JELENÍ PŘÍKOP

SPANĚLSKÝ SÁL

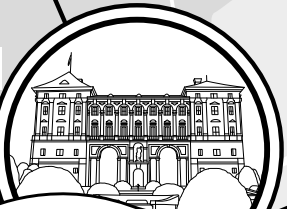
HRADČANSKÉ NÁMĚSTÍ

KASÁRNA HRADNÍ STRÁŽE

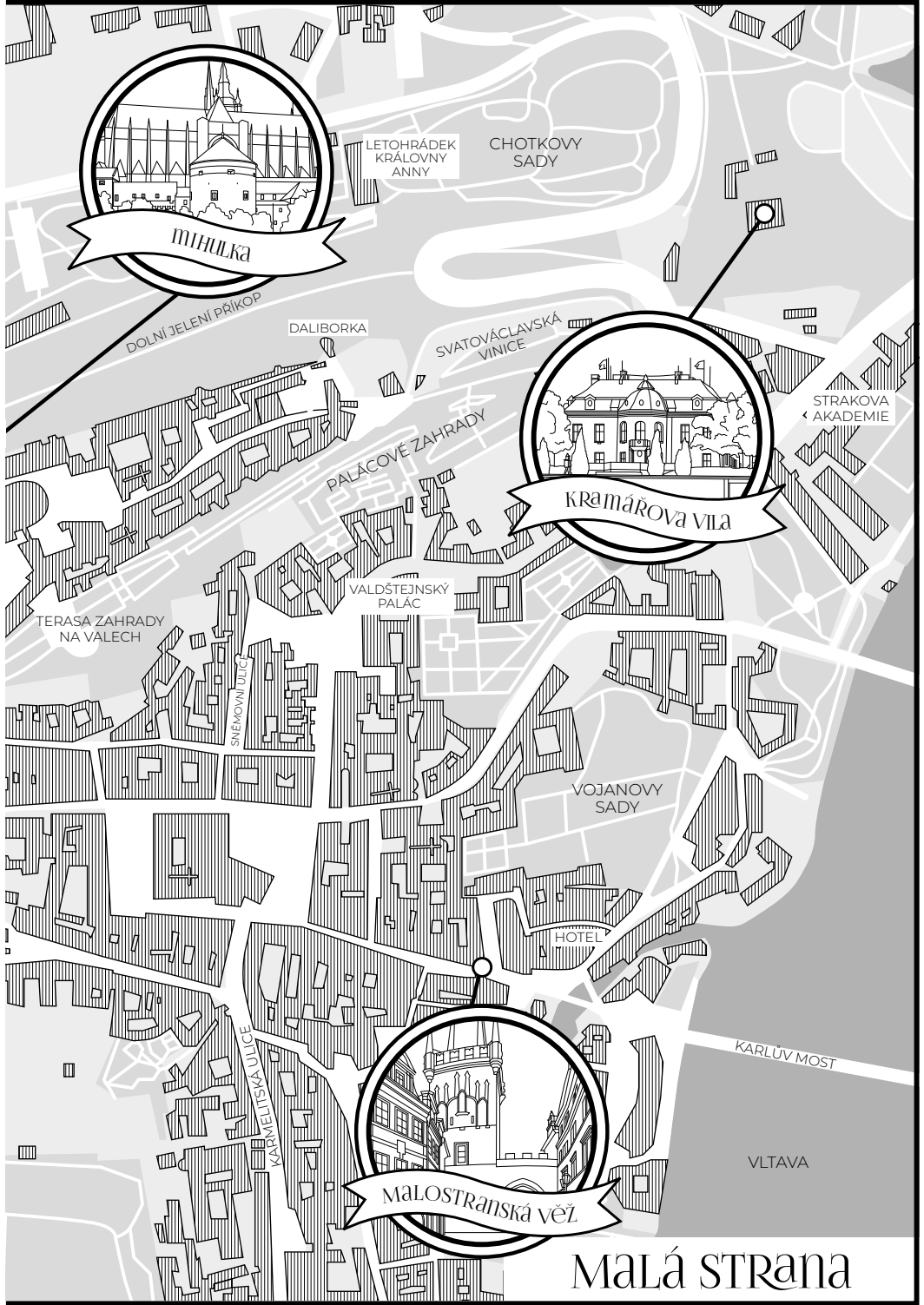
KVĚTINÁŘSTVÍ

... SVATOMARTINSKÝ LAMPIONOVÝ PRŮVOD

STRAHOVSKÝ KLÁŠTER

PETŘÍN

Míhulka

Kramářova vila

Malostranská věž

LETOHRÁDEK
KRÁLOVNY
ANNY

CHOTKOVY
SADY

DOLNÍ JELENÍ PŘÍROK

DALIBORKA

SVATOVÁCLAVSKÁ
VINICE

STRAKOVA
AKADEMIE

PALÁCOVÉ ZAHRADY

TERASA ZAHRADY
NA VALECH

SNĚHOVNÍ ULICE

VALDŠTEJNSKÝ
PALÁC

VOJANOVY
SADY

HOTEL
7

KARLIVSKÁ ULICE

KARLŮV MOST

VLTAVA

Malá STRANA

ISBN TIŠTĚNÉ VERZE 978-80-7691-457-5
ISBN e-KNIHY 978-80-7691-515-2 (1. Zveřejnění, 2024) (EPDF)
COPYRIGHT © Lena Valenová, 2024

PROLOG

„Veličenstvo, ještě si to můžete rozmyslet.“

„Ne. Tohle je jediné řešení.“ Albert si už poněkolkáté upraví kravatu.

„Jediné řešení, pro koho? Ještěže se toho nedožil tvůj otec,“ procedí Drahomíra za jeho zády. Ruce zkřížené na prsou, na podmračené tváři hluboce vystouplé vrásky.

„Otcův odkaz je to, co se snažím chránit na prvním místě. Myslíš, že jsem tohle chtěl? Dostali jsme se do bodu, ze kterého není návratu. Nemám nad tím kontrolu! Nikdy jsem neměl. Jsem jen loutkou, která byla dosazena na místo, figurkou na šachovnici, která dostala šach mat. Hra je u konce. A pro jednu přijmi skutečnost, že se jedná především o můj život, sakra. Můj.“ Albertův hlas se při posledním slovu zachvěje.

Drahomíra semkne rty do úzké čárky. Se synovým rozhodnutím nesouhlasí. Nemůže.

„Jsi král. Osud země i téhle rodiny je ve tvých rukách.“

„Nebud' tak melodramatická. Jak říkával otec: ‚Krise nás buď to zlomí, nebo posílí. Tak jako tak nás donutí udělat krok, ke kterému bychom dříve neměli potřebnou kuráž.‘“

„Ano, to jsou jeho slova... Vážně nechceš, aby u toho byla celá rodina? Abychom demonstrovali jednotu, tak jako při tvém prvním projevu?“

„Ne, tohle je něco, co musím udělat sám. Rodina se ode mě nyní musí distancovat.“

„Ale...“ Albert gestem ruky zadržel další matčiny protesty. „Víš lépe než já, že tahle situace je neudržitelná. Hrozí, že stáhnou celou instituci ke dnu. Všechno, co jste s otcem a s Václavem vybudovali, by skončilo jako Titanic na dně oceánu.“

„Jsi především můj syn.“

Najednou, chce se Albertovi dodat. Na podobnou diskuzi ale není vhodné místo ani čas. Stačí, že jejich konverzaci přihlížejí další svědci.

„Maxi, kde je tvůj bratr? Co má Felix tak nezbytného v takto důležitý moment?“ sykne Ludmila k mladšímu synovi. Odpovědí je jí krčení ramenou. „A Leontýna? Proč ta tu ještě není?“

„Zřejmě řeší co na sebe,“ utrousí Max na půl pusy. Otočí se k matce zády a zkontroluje telefon. Nemá žádnou novou zprávu.

„No, po dnešku bude mít zcela jiné starosti,“ odfrkne vévodkyně Ludmila a její zúžený pohled ulpí na švagrové Drahomíře.

Všichni přítomní nato mlčky pokynou královně, jež vstoupila do honosné místnosti.

„Je tu nálada jako na pohřbu,“ špitne Viktorie ke svému muži.

„Nechte nás na moment o samotě. Prosím,“ vyžádá si Albert.

Jakmile je jeho přání vyhověno, přistoupí čelem ke své ženě a zlehka ji vezme za obě ruce. „Přesně tohle sis přála,“ řekne, zatímco se jí dívá zpříma do očí.

„Ne. Tohle ne. Takhle to být nemělo.“

„Co se s námi stalo?“

„Tvůj bratr zemřel. Zdědil jsi po něm trůn.“

Na tvářích obou se objeví smutné úsměvy.

„Dějí se prý horší věci,“ snaží se Albert o odlehčený tón, avšak marně. Jeho hrdlo je příliš stažené, tělo napjaté. „Je mi to líto. Nic z toho jsem nechtěl. Nic z toho jsem neplánoval...“

„Nic z toho...“ Viktorie zatne zuby, očima přejede místnost se zelenými tapetami a zlatavým ornamentálním vzorem. Pohledem krátce spočine na šedivé obloze za podlouhlými okny královského paláce.

„Nezasloužím si tě,“ zašeptá Albert.

„Nezasloužíš.“ Viktorie nakrabatí čelo. „Opravdu tohle děláme?“

„Vím, že to není to, co jsi chtěla. Jak sis představovala naši budoucnost. Svou budoucnost.“

„Ne, to není. Neměla jsem v plánu stát se královnou, a podívej...“ Viktorie mávne do strany. „Půl roku. Tak jsme se dohodli a tak se také

stane. Myslíš, že budu do dějin zapsána jako letní královna? Ta zimní prchla přes most, já budu muset asi kanály. Ale co! Lepší než...“ nedořekne.

Albert pozvedne Viktoriinu ruku a přiloží si ji ke rtům.

„Děkuji. Za všechno.“

„Neděkuj předčasně. Ta největší bitva nás teprve čeká.“

„Bitva, na kterou vůbec nejsem připravený.“

„To prý není nikdo.“

Albert uzavře mezeru mezi nimi a Viktorii obejmě. Jen na okamžik, protože dveře se náhle rozrazí a jejich překvapené pohledy se upnou na nově příchozí.

„Zadržte!“ vykřikne Felix.

„Alberte, musíme s tebou mluvit,“ připojí se Leontýna naléhavě. Oba vypadají, jako by běželi na Petřín a zpátky.

„Leontýnko, jak to vypadáš? Co to máš na sobě a... Felixi?“ Drahomíra se objeví za jejich zády a zadívá se na synovce. „Kde jste proboha byli?“

Felix si přejede dlaní po lesklém čele, načež ruku ponoří do kapsy a něco z ní vyndá. „Dlouhá historie. Není čas na vysvětlování.“

„To rozhodně není. Hudební salon je plný novinářů. Byla ohlášena mimořádná událost. Média kvůli přímému přenosu z Hradu přeruší vysílání,“ upozorní je Ludmila. Felix však ignoruje matčino kázání a nastaví před krále displej svého telefonu.

„Žádný projev k národu nebude třeba, až uvidíš tohle.“

„Ať je to cokoli, nezmění to situaci, do které jsme se dostali,“ namítne Albert.

„Přečti si to!“ zvolají Leontýna s Felixem simultánně.

Zatímco Albertovy oči přejíždějí po obsahu sdělení, Felix vyhledá sestřencinu ruku a stiskne ji. Leontýna zachytí jeho pohled se široce rozevřenými očima a na tváři se jí objeví záchvěv úsměvu. Doprovází ho značná úleva. Stihli to. Možná je stále naděje. Naděje, že se vyhrocená situace urovná. Že ještě není vše ztraceno. Naděje, že i ona bude dál moci rozhodovat o vlastním životě. Naděje pro jejich rodinu i pro obyvatele země.

1.

BOHEMIAN ROYALS SE PO MĚSÍČNÍCH PRÁZDNIŇÁCH VRACÍ NA PRAŽSKÝ HRAD

ŠOKUJÍCÍ ZATČENÍ ČLENA ČESKÉ KRÁLOVSKÉ RODINY!

—
Královská rodina čelí prvnímu skandálu od korunovace krále Alberta I.

INVAZE DO SOUKROMÍ KRÁLOVSKÉHO PÁRU

—
V americkém tisku se objevily fotografie královny Viktorie v bikinách na maledivských plážích...

NOVÁ KRÁLOVSKÁ ROMANCE NA OBZORU

—
Vratislav Kníže na sociálních sítích naznačil, že se jeho srdce nachází na Hradě...

POPELKA VS. KNÍŽE. BUDEME SVĚDKY NOVÉHO SOUBOJE O SRDCE PRINCEZNY LEONTÝNY?

NOVÁ SEZÓNA PIKANTNOSTÍ ZE ŠŤAVNATÉHO ŽIVOTA KRÁLOVSKÉ RODINY NA PRAŽSKÉM HRADĚ PRÁVĚ ZAČÍNÁ!

„Felixi. Vaše Výsosti! Nějaký komentář? Co říkáte na zatčení vašeho otce? Jak na vznesená obvinění reagovala vévodkyně ze Švamberka?“

Felix šlehl pohledem k hloučku novinářů, kteří stáli za plotem areálu třetího terminálu ruzyňského letiště. Naštěstí se pohybovali v dostatečné vzdálenosti od místa, kde na ně čekala přistavená vozidla z královských garáží. S kamerami a fotoaparáty namířenými na mladé prince se zástupci médií snažili pořídit snímky z jejich příletu z prázdninového pobytu na Mallorce. Překřikovali jeden druhého a doufali v zachycení jejich reakce. Jakékoli.

Jakmile oba princové nasedli do připravené limuzíny s černými skly, ze sedadla vedle řidiče se na ně otočila Vilma.

„Omlouvám se. Netušíme, jak se dozvěděli o vašem příjezdu.“

„Nejspíš od někoho z letiště,“ utrousil Max.

„Dalo se očekávat, že přiletíme hned, jak to bude možné,“ odvětil jeho starší bratr.

„Jaký byl let? Vaše matka si vyžádala moji přítomnost na letišti. Chtěla se ubezpečit, že váš návrat proběhne bez komplikací.“

„Prvně chci vidět ten prsten.“ Felix se nahnul dopředu, aby si lépe prohlédl třpytivý fialový kámen na prsteníku asistentky jeho matky. „Stylový,“ řekl uznale.

„Vid’?“ Vilma se při pohledu na zásnubní prstýnek rozněžnila.

„Kdy bude svatba?“ Tohle téma bylo pro prince mnohem zajímavější než odpovídání na dotazy ohledně právě prožitého dramatu, jež vedlo k jejich předčasnému odjezdu z Mallorky.

„Přesně za dva týdny,“ odpověděla Vilma.

„Neplánují se tyhle věci měsíce dopředu?“

„Ne, pokud nelpíš na přehnané představě o místě konání, šatech a tak dále. Chceme pouze soukromý obřad pod širým nebem, malou oslavu v Royal Garden Café u paní Bystré a pak pokračovat dál ve svých životech.“

„To zní ultra prakticky.“

„Jsmo praktické. Jinak bychom nemohly pracovat na Hradě.“

„Taky pravda. Jan?“ zeptal se Felix lhostejným tónem.

„Tvůj osobní strážce přiletí komerčním letem zhruba za tři hodiny. Řidič ho vyzvedne a zaveze do Martinického paláce.“

Felix ignoroval bratrovo protočení panenek a jen přikývl na srozuměnou. V telefonu vyhledal složku s fotkami, které pořídil během srpnového pobytu na Baleárských ostrovech. Byl obezřetný, aby na nich nezachytil Janův obličej, přesto jako by byl na každém snímku přítomen. Stačilo přivřít oči a znovu se ocitl na písčném pláži. Vybavil si šepot mořských vln, jež mu šplouchaly kolem uší. Cítil vítr ve vlasech jako při projíždkách kolem pobřeží na motorce nebo v novém kabrioletu, dárku od otce za vyznamenání na konci školního roku. Připomněl si ukradené i darované polibky. Felix si přejel dlaní po obnažené paži, která vykukovala z krátkých rukávů polotrička. Jen z myšlenek na prožitou blízkost s mužem, jemuž jeho mladistvé srdce každý započatý den propadalo víc a víc, mu naskočila husí kůže.

Vracel se z ráje do reality. A nebylo návratu zpět.

„Álvaro Ortiz de Zárate, španělský vévoda a otec českých princů – osmnáctiletého Felixe a šestnáctiletého Maxmiliána –, byl zadržen španělskou policií ve svém letním sídle v Palmě na Mallorce. Vévoda je podezřelý z praní peněz přes sportovní organizace, se kterými dlouhodobě spolupracuje. Mluví se nejen o úplatcích...“

„Sakra,“ zasyčel Albert při sledování zpráv na obrazovce na zdi kanceláře. Takhle si konec léta rozhodně nikdo z nich nepředstavoval. „Břítvova červencová výhrůžka dává najednou mnohem větší smysl.“

„Myslíte, že je za tím předseda Poslanecké sněmovny?“ zeptal se Markéz.

„Vsadil bych se, že v tom má aspoň zčásti prsty. Tenhle tah možná nepocítíte vy osobně, ale vaše rodina rozhodně ano... Tohle byla jeho slova při našem posledním setkání. Kultura, sport. Dotace. Přinejmen-

ším o tom musel něco vědět. Právě o tenhle resort se přetahoval s Knížetem. Proč asi?“

„V každém případě je radno, abyste se od vévody z Mediny veřejně distancoval. Doporučil bych také na nějaký čas omezit veřejné aktivity princů.“

„Vyloučeno! Koukám, že jdu právě včas!“ Oba se zadívali na příchozí Ludmilu.

„Markéz má pravdu,“ odvětil Albert.

„Prosím vás. Odkdy události na Pyrenejském poloostrově ovlivňují chod instituce na Hradčanech? A pokud jde o Álvaro, je něco, co můžeme udělat?“

„Obávám se, tetičko, že mám velmi omezené možnosti. Musíme především minimalizovat dopad na český stát. Nemůžeme si dovolit být zataženi do mezinárodního skandálu. Do vyšetřování španělských orgánů proto nebudeme jakkoli zasahovat.“

„Álvaro je možná ten největší proutník pod sluncem, ale moje děti si nezaslouží, aby jejich otec hnul ve vězení. A už vůbec ne, aby se o něm mluvilo jako o kriminálníkovi. To by nám ještě scházelo, aby byl postaven na stejnou úroveň s vrahy a další pochybnou havičtí.“

„Dovolte, abych vás lehce poopravil, madam, zpronevěra je kriminální čin,“ poznamenal Markéz s kamennou tváří.

„Nedovolím,“ odsekla Ludmila a věnovala Markézovi jeden ze svých zlostných pohledů. „Co španělské konexe?“ zeptala se nato. Po celou dobu netrpělivě pochodovala po místnosti.

„Španělský král se od celé kauzy distancoval, stejně tak české politické spektrum na obou stranách. Chtějí, aby byl celý incident vnímán jako osobní záležitost vévody z Mediny.“

„Osobní záležitost. Využívat spojení s královskou rodinou, to ano, ale jakmile jde do tuhého, najednou se k nám neznají. Pokrytci.“

Albert se obrátil na svého tajemníka. „Jaká je pravděpodobnost, že ho opravdu obžalují?“

„Netroufám si odhadnout, Veličenstvo. Tunelování světenec-kých fondů je vážná věc. Pokud z něho budou chtít udělat exem-plární případ, tak...“

„Proboha.“ Ludmila složila ruce na prsou. „Nemůžeme tu přece jen tak sedět. Musíme něco udělat.“

„Rád bych pomohl, ale... Břítva s Hrabošem čekají na každý můj přešlap. Období před volbami není zrovna nej příhodnější do-bou pro královské skandály ani diskutabilní rozhodnutí.“

„Ty udělej, co je třeba pro zachování neposkvrněného obrazu monarchie. Mojí rolí je chránit syny,“ pronesla Ludmila důrazně.

„Kdy přiletí Felix s Maxem?“

„Jsou na cestě z letiště. U terminálu na ně čekali novináři a před prvním nádvořím se prý ochomýtají čtyři televizní štáby.“

„Markézi, zajistěte hladký průjezd branou a ať s okamžitou plat-ností uzavřou přístup na nádvoří z obou stran,“ zavelel Albert.

„Zajisté, Veličenstvo.“ Markéz se odebral do vedlejší místnosti, aby vyřídil panovníkovy pokyny.

Vévodkyně Ludmila si položila dlaň ke krku a kontrolovaně se nadechla. „Zatracený Álvaro. Jako vždy musí mít poslední slovo!“

2.

„Konečně jste zpátky!“

Leontýna se rozeběhla k bratrancům a oba spontánně objala.

„Ty ses tu vážně nudila,“ pronesl Felix pobaveně při pohledu na její široce rozevřené zelené oči a čirou radost, která z nich číselala. Tohle byla Leontýna, již znal před Václavovou smrtí. Naštěstí se nepotvrdily jeho obavy, že ji tu najde zkroušenou ve výklenku okna s tužkou v ruce a otevřeným blokem na kolenou, tak jak ji vídal po každé, když ji něco tížilo na srdci. Po tom, co jim provedl Jonáš, by ho neudivilo, kdyby tomu tak bylo i dnes. Místo hromádky neštěstí ho však vítal rozzářený obličej.

„Měsíc v Lánech jen s mámou? To je přímo definicí nudy,“ odvětila Leontýna poté, co se po medvědíh objetí odlepila od Maxe. Nadšení z jejich příchodu vmžiku vystřídal starostlivý výraz. „Co táta? Pořád to nemůžu pobrat. V televizi říkali, že jste byli u toho, když ho zatkli.“

„Nenechali nás ani dojít snídani,“ posteskl si Felix mrzutě, nejen kvůli prázdnému žaludku. Během cesty do Prahy nebyl schopný nic pozřít. Stále se snažil pobrat sled událostí, jichž byl přímým svědkem a od kterých uplynulo sotva pár hodin. Jídlo tak bylo to poslední na seznamu jeho starostí.

„Bylo to jako ve filmu,“ vzal si slovo Max. „Vtrhli dovnitř, v plný zbroji, jako by se snad u nás skrýval sám drogový baron nebo mezinárodně hledaný mafiánský boss. Zprvu jsem vůbec nechápal, co se děje. Paní Ramírezová vyjekla, upustila kovovou konvici s kávou a následoval hrozný křik. Tátův advokát už podal stížnost na formu, jakou to celé provedli. Říkal, že takový humbuk nebyl absolutně nutný. Navíc před našimi zraky. Jednali s tátou jako se zločincem,

chápeš to? V životě jsem se tak rychle nesbalil. Za tři hodiny jsme seděli v letadle.“

„Ale propustí ho, ne?“

„Nejpozději dneska navečer,“ odpověděl Felix. „Advokát nás ujistil, že tam otec nebude ani přes noc. Bude se pak nejspíš muset zdržovat doma. Máma se zmínila, že mu zabavili cestovní pas. Asi mají strach, aby jim nefrnknul do státu, kde na něj bude španělská jurisdikce krátká. Proboha...“

„Může jít do vězení?“

„V jeho postavení? Doufejme, že má schopný advokáty, protože v opačném případě... Znáš to. Zlý šlechtic, který okrádal chudé děti. Přímo lahůdka pro nespokojené republikány a zlatý důl pro média.“

„Co španělský král? Ten mu nemůže nějak pomoci? Vždyť jste s nimi spříznění...“

„Madrid se od táty distancoval v první minutě.“

„Už se ví, proč ho zatkl?“ bombardovala je Leontýna dál dotazy.

„Něco s dotacemi? Daňový úniky? Advokát tvrdí, že to na něj ušili, že je v tom táta nevinně. Popravdě netuším, co si o tom myslet. A za dva dny začíná škola. Vůbec na ni nemám pomyslení,“ zaúpěl Felix.

„Ušili to na něj. Jak o tom vůbec můžeš pochybovat?“ zamračil se Max.

„Určitě se to brzy vysvětlí,“ ujistila je Leontýna zúčastněně, načez spráskla ruce. „Ok. Veselejší téma. Povídejte, jaká byla Mallorca? Chci slyšet všechny drby, zážitky, novinky.“

Felix zachytil přihrávkou na smeč a popadl Maxe kolem ramen.

„Chceš novinky? Můj bráška už není panic. Co nezvládla Ráchel, to...“

„Co nezvládla Ráchel, co?“ ozval se za nimi dívčí hlas.

„Upsss,“ ujelo Felixovi. Semkl rty a demonstrativně se zadíval na špičky bot.

„Debile,“ častoval ho Max.

„Ahoj Ráchel. Omluv bratrovu mluvu. Jet lag je hrozná věc.“ Felix se zazubil na Leontýninu kamarádku.

„Není Mallorca ve stejném časovém pásmu?“ upozornila ho sestřenka.

„Jet lag v tomto pojetí rovná se kulturní a geografická změna prostředí. Z ostrova doprostřed kontinentu. Pro tělo i ducha hrozný šok.“ Jen co to dořekl, Felixovy tmavé oči zbystrily. Teprve nyní zaregistroval chlupaté stvoření v Ráchelině náručí. Okamžitě se vrhl ke kotěti.

„Támhle pod stolem si hraje Ďáblík.“ Leontýna ukázala na černé kotě s dlouhými chlupy, příliš zaměstnané stíny na drahém koberci, které tam vrhala záclona pootevřeného okna.

„Proboha, ty za ten měsíc děsně vyrostly,“ vydechl Felix nevěřícně.

„Nejsou nějak divný? Myslím tím, jedno tříbarevný, druhý téměř celý černý a matka zrzavá. Ty nestandardní počty ocasů radši nekomentuju,“ prohlásil Max.

„Nevidím na nich nic divnýho,“ ohradila se Leontýna a s dojetím ukazovákem podržela kotě v Ráchelině náručí. „Máma mi je nedovolila vzít s sebou do Lán.“

„Měly se tu jako v bavlnce,“ ubezpečila ji kamarádka. Ta na ně dohlížela při pravidelném docházení do hradní prádelny a Leontýnu zásobovala denní dávkou roztomilých snímků koťat.

„Věříte v reinkarnaci?“ nadhodil Max zničehonic.

„Jako že se po smrti převtělíš do těla nějakýho zvířete?“ zeptala se Leontýna.

„Třeba.“

„Ty myslíš...?“

„Ne. Max nic nemyslí. Že tím nic nemyslíš?“

„Nemyslím?“ Max povytáhl obočí.

„Ne!“ ujistil ho starší bratr. Pohozením hlavou k sestřenicí se mu snažil naznačit, aby svoji teorii dál nerozvíjel.

„Čekáš novinky o tátovi?“ zeptala se Leontýna, když zaznamenala Felixovy ustavičné kontroly mobilu.

Jen zavrtěl hlavou. Aby zamaskoval roztěkanost po návratu do Prahy, obrátil se na stvoření v Ráchelině náručí. Jakmile se však ozvalo slyšitelné cinknutí oznamující příchozí zprávu, jeho ruka hbitě vyhledala telefon.

„Sorry, děcka, musím zase běžet,“ prohlásil už na půl cesty k vý-
tahu. Letadlo s Janem přistálo. Nemohl se dočkat, až uslyší jeho hlas. To si samozřejmě nechal pro sebe.

„Komu říkáš děcka?“ zvolala za ním Ráchel.

„Zřejmě dobrá zpráva. Dneska by se nějaký obzvlášť hodily,“ dodala Leontýna s pohledem na Maxe.

„Den šťastných zpráv. Dokážeš si to představit? Ve všech novinách, médiích i na internetu samý dobrý zprávy,“ pronesla Ráchel dramatickým tónem.

„Jo, na tři vteřiny jsem se zasnila. Bylo to hezký,“ povzddechla si Leontýna.

„Tomu se říká utopie,“ doplnil za ni Max.

Jakmile se rozloučila i s druhým bratrancem, obrátila se na Ráchel.

„Ozvala se ti Anna Marie?“

„Neviděla jsem ji téměř celý srpen. Ne mojí vinou. Předpokládám, že si na rozdíl ode mě užívala léto tak, jak se sluší a patří. Zatímco já pendlovala mezi Hradem a Novým Světem.“

„Jak je na tom tvoje máma?“

„Víc než dobře. V pondělí se vrací do práce.“

„To jsem ráda. A co ten tvůj voják?“

„Veselovský? Nic. Co by bylo?“

„Z toho, cos o něm zmiňovala, bych se vsadila, že ti nadbíhá. Proč by tě jinak doprovázel až domů?“

„Kluci z Hradní stráže nadbíhají každé sukni,“ odpověděla Ráchel netečně a raději změnila téma. „Co máš teď v plánu?“

„Když nejde Mohamed k hoře... Stavím se za Amie. Půjdeš se mnou?“

„Jdi sama. Musím ještě něco zařídit.“ Ráchel předala princezně kotě, které po celou dobu předlo v jejím náručí, a měla se také k odchodu.

Společná cesta do Brna sice pomohla prolomit ledy, ale zdálo se, že si Leontýniny kamarádky ani po měsíci odloučení k sobě stále nenašly cestu. A to všechno kvůli Maxovi. Což jí připomnělo... Jonáše. V Lánech si myšlenky na něho zakázala. Děkala vše pro to, aby se zabavila a nepřipomínala si, jak naletěla jeho povídačkám o princeznách. Jak jí jen mohl něco takového udělat? Nejen jí. Jim všem. Vetřel se do jejich blízkosti jako nový stážišťa. Skamarádil se s nimi. S ní. Dokonce ho vzala s sebou na večírek do Karlových Varů. Pověděla mu o sobě věci, které o ní nikdo nevěděl. Viděl ji v mnohých situacích, jež nebyly zrovna princeznovské. Ukázala mu svoje slabosti a vlastní zranitelnost. A on přitom...

Nenáviděla skutečnost, že to byl právě Jonáš, kdo jí jako jediný dokázal po smrti Václava a jeho rodiny vykouzlit na tváři úsměv. Že jeho přítomnost přinesla potřebnou útěchu její zachmuřené mysli a jeho rty měly účinek doušku živé vody. Leontýna přivřela oči. V mysli se přenesla do galerie, kde mezi obrazy nevyčísitelné hodnoty začalo její srdce bít pro někoho jiného, načež ho dotýčný jedním jediným slovem proměnil v kámen. Nemůžu, řekl. V tu chvíli to nedokázala pochopit. Vlastně ani po měsíci, kdy znala pravdu, celou pravdu, stěží nacházela smysl v jeho počínání od jejich prvního setkání v Jižních zahradách až po kruté procitnutí na brněnských kolejkách.

„Anna Marie!“ připoměla si Leontýna. Nesměla na něho dál myslet. Připomínat si zas a znovu tu potupu. Poté, co ho donutila přiznat barvu, se jí znenadání zdálo, jako by před ní stál cizí člověk. Jako by Jonáš, jak ho poznala, ve skutečnosti nikdy neexistoval. Leontýna zařala pěsti a vyrazila k výtahu. To, co nyní potřebovala, bylo rozptýlení. A to urychleně.

Rodný dům Anny Marie se nacházel v Jiřské ulici naproti bráně do Nejvyššího purkrabství. Byl to jeden z nejfrekventovanějších úseků největší památky v zemi. Právě tudy se návštěvníci Hradu dostávali od katedrály ke Zlaté uličce, případně k východní bráně u Černé věže, jež vedla k Novým zámeckým schodům a vchodu do Jižních zahrad. Aby nevyvolala nechtěnou pozornost, musela králova mladší sestra zvolit méně obvyklou cestu.

Do historického paláce, jenž patřil rodině současného majitele – knížete Pernštejn-Smiřického – po šest století, pustila princeznu zaměstnankyně rodiny a nasměrovala ji ke garáži.

Tam Leontýna otevřela mohutné dveře potemnělé místnosti se třemi automobily uvnitř. Ihned rozpoznala to, které patřilo Anně Marii. Na to, aby ho mohla jeho majitelka řídit, si ale musela ještě pár dní počkat.

„Haló! Amie!“ zvolala Leontýna a popošla k zadní části garáže, odkud zaslechla jakýsi zvuk. Nato vyjekla leknutím, když spatřila rozčuchanou hlavu kamarádky a... Leontýna prudce zamrkala. „Osvalde?“

Ze zaparkovaného vozidla se vysoukaly, každá jinými zadními dveřmi, dvě postavy se zmatenými výrazy, opuchlými rty a zčervenálými tvářemi. Jen co se Anna Marie napřímila, spěšně si upravila vyhrnutou sukni, prsty vyčesala husté vlasy nahoru a umně z nich vytvořila drdol.

„Ahoj. Nečekala jsem tě,“ vydechla, načež si dala jednu ruku v bok.

„Očividně,“ hlesla Leontýna. Její pohled sklouzl na Felixova spolužáka. Osvald si hbitě zastrčil košili s krátkými rukávy do kalhot a gestem ruky ji pozdravil.

„Ehm, musím běžet,“ pronesl zbrkle, a než stačila jedna nebo druhá cokoli namítnout, byl pryč.

Leontýna nastavila ukazovák na otevřená vrata do garáže.

„Vy dva jste... spolu?“

„Já a Oswald? Ani náhodou.“ Z hrdla Anny Marie vyšel nervózní smích.

„Co v tom případě znamenalo to...“ Leontýna udělala pár zběsilých gest rukou, „... muchlování vás dvou?“ Nevěděla, jak jinak pojmenovat jejich – cokoli to bylo.

„To. Byl. Politováníhodný omyl. Uf, ještěže jsi přišla. Vůbec netuším, jak k tomu došlo. Potřebovala jsem udělat pár zkušebních jízd, abych se připravila na ztřežší zkoušky v autoškole. Nikdo ale nebyl k mání, jen Oswald byl zrovna po ruce,“ prohlásila Anna Marie jakoby nic.

Leontýna přimhouřila oči. „Neříkej, že spolu stále kujete pikle, jak mě dát dohromady s Vratislavem.“

Anna Marie mávla rukou. „To? Vratislav je pasé. Po tom, co ti udělal ten jehož-jméno-jsem-už-zapomněla, si zasloužíš někoho mnohem lepšího než syna předsedy-vlády-který-nejspíš-ani-neobhájí-křeslo.“

„Kdepak. Pasé je romantika, láska a podobný kydy. A pohádky. Už žádný pohádky. Kdo přede mnou zmíní šíleně smutnou, pyšnou, zlatovlasou a jinou pohádkovou princeznu, bude uvržen v nemilost,“ pronesla Leontýna rezolutně. Svá slova doplnila mohutným zamítavým gestem.

„Romantika je pasé. Místo pohádek thrillery. Mám to,“ přitakala Anna Marie. „Co dál?“

„Oslava. Tvoje. O té jsem s tebou chtěla mluvit. Ve stejný termín totiž Viktorie s Albertem pořádají na Hradě večírek pro svoje přátele. Podle mámy proto není vhodné, abychom kolidovaly a pořádaly něco v prostorách paláce.“

„Stejně jsem neměla na mysli nic okázalého,“ krčila Anna Marie rameny.

„Žádný takový. Osmnáctka se musí pořádně oslavit!“

„Je to jen číslo.“

„A co pyžamová párty v dospělém vydání?! Dáme maraton filmů se sexy herci a...“

„Říkala jsi: žádná romantika ani pohádky. Sexy herci v romantických komediích jsou definicí pohádky.“

„Máš pravdu. Chce to něco nového. Neotřelého. Něco, na co budeme dlouho vzpomínat.“

„V dobrém vzpomínat,“ doplnila za ni Anna Marie.

„Samozřejmě, že v dobrém. Co bych to byla za kamarádku, kdybych ti nepřipravila oslavu, jakou si zasloužíš. A teď mi pověz, cos dělala celý srpen, že jsi nebyla k zastížení. Dokonce i s Ráchel, která chodila na brigádu, jsem si vyměnila víc zpráv než s tebou.“

„Byla jsem hrozně zaneprázdňená,“ pronesla Anna Marie a demonstrativně si povzdechla.

„Čím?“

„Prostě... Ehm. Dáš si čaj a probereme tu oslavu?“

3.

„Tohle jste zapomněl ve Španělsku, Výsosti. Jsou tam také tři věci, které jsem našel v Maxově pokoji,“ vypravil za sebe Jan, sotva po otevření výtahových dveří do soukromého apartmánu vévodkyně Ludmily stanul tváří v tvář jejímu staršímu synovi.

„Zbrklý útěk z ostrova není zrovna můj styl,“ pronesl Felix s notnou dávkou sarkasmu a převzal si od osobního strážce středně velkou tašku. Nato se rozhlédl na obě strany dlouhé chodby.

„Kent,“ zašeptal smluvené heslo na znamení, že jsou v bezpečí, a pohodil hlavou ke svému pokoji. Uvnitř, aniž by prozkoumal její obsah, odhodil donesenou tašku na zem a přitiskl Jana k nejbližší zdi. „Už tři hodiny netrpělivě vyhlížím, kdy za mnou přiletí vrabec, a pořád nic. Kde ses zdržel?“

„Je všeobecně známo, že vrabci nejsou zrovna náruživí letci a přímé lety z Mallorky do Prahy očividně ještě nebyly zavedeny. Musel jsem to vzít přes Barcelonu. Naštěstí byl přestup rychlý, žádné zbytečné prodlevy. Přišel jsem, co nejrychleji to šlo.“

„Sorry, že jsme tě museli nechat na místě. Podle očekávání na letišti slídili novináři. Mimochodem, o tvých křídlech mám hodně nemravný myšlenky.“

„Tak je nezapomeň, chci je slyšet. Všechny,“ šeptal Jan princovi do ucha a políbil ho na napnutý krk.

Felixovy rty se roztáhly do stran, konečky jeho prstů vyhledaly látku v oblasti pupíku. Když zaznamenal Janovo zaváhání, znovu ho ujistil, že jsou v bytě sami. O minutu později už jeho ruce blaženě přejížděly po pevných svalech pod vykasaným tričkem.

„Chyběl jsi mi,“ zasténal do pootevřených úst.

„Neviděli jsme se šest sedm hodin?“ prohodil Jan pobaveně.

„Věčnost.“

Felixova ruka si našla cestu k opasku. V jeho rozepnutí mu však zabránily Janovy hbité prsty.

„Tohle není dobrý nápad.“

„Absolutně. Ten. Nejhorší,“ vzdychl Felix, aniž by od něho odlepil rty.

„Asi bych už měl jít. Je pozdě.“

„Asi.“

Teprve oznámení příchozí zprávy je donutilo k novému nadechnutí se.

„Nic nedokáže zabít náladu tak jako zapnutý mobil,“ zavrčel Felix. Po přečtení došlého obsahu frustrovaně zaklonil hlavu.

„Novinky ze Španělska?“ Jan si zastrčil vykasané tričko do kalhot.

„Soudce nepovolil kauci. Táta zůstává ve vězení. Asi mají obavy, že by frknul za hranice. Bez cestovního pasu! Kretění.“

„To je mi líto,“ špitl Jan.

„Zatraceně. Do čeho se to namočil? Nechápu to. Vážně mi to nejde do hlavy.“

„Snad se vše brzy vyjasní. Obvinění ještě neznamená ortel viny.“

„Pro některý mozky je to synonymum. Promiň. Dnešek vážně stojí za dvě věci.“ Felix položil ruce na Janovy boky a čelem se opřel o jeho levé rameno. Jan ho líbнул do vlasů a dlaní mu přešel po zádech. „Měl bych vážně jít. Při příjezdu jsem si hodil zavazadlo do kasáren a šel hned za tebou. Nechci, aby mě tu někdo zmerčil... Uvidíme se zítra, jo?“

Felix zvedl hlavu a Jan ho políbil na rty. Než však stačil zmáčk-nout kliku dveří, zezadu ho objaly silné paže a v prohlubni mezi krkem a ramenem se uvelebila princova brada.

„Co kdybys zůstal? Nikdo se to nedozví.“

„Nemůžeme.“

„Jsi můj bodyguard. Zrovna dneska potřebuju tvoji ochranu. Potřebuju tě,“ zašeptal Felix prosebně.

„Tady ti nehrozí žádné nebezpečí.“

„Přesto nechod.“ Opravdu nechtěl znít zoufale. Nedokázal se ale smířit se skutečností, že jim nenadále události ukradly dva společné dny a noci ve španělském ráji.

„Musím.“

Felix v hloubi duše doufal, že se mezi nimi návratem do Prahy nic nezmění. Uvědomoval si však, že nemohou pokračovat se stejnou intenzitou jako posledních pětadvacet dní. V bezstarostných projížďkách na motorce po středomořském ostrově a v objeovávání jeden druhého po emocionální i fyzické stránce. Snad nikdy se necítil šťastnější než při společném plavání v tyrkysové laguně a sledování západů slunce z místa na vyvýšeném kopci, jež spolu objevili a které jim dopřálo naprosté soukromí. O to svíravější pocit provázal přistání na ruzyňském letišti a do popředí v jeho mysli se draly obavy, co znamená návrat domů pro budoucnost jejich vztahu. Za měsíc ve Středomoří se s Janem sblížil jako s nikým před ním. O to větší šok zažíval nyní, zpátky ve vlastní realitě.

Obavy v Janových očích ale jako by poukazovaly na něco mnohem hlubšího.

„Tvůj otec o nás ví. Předchozí večer mě zahlédl vycházet z tvého pokoje a nějak si dal dvě a dvě dohromady,“ přiznal mu nakonec.

„Ok. Mně nic nenaznačil.“

„Nejspíš proto, že na to neměl čas, poté co...“

Felix vzal odhodlaně jeho tvář do dlaní a zadíval se Janovi zpříma do očí.

„O co jde?“

„Je jen otázkou času, kdy přestaneme být tajemstvím i tady.“

„Max bude držet jazyk za zuby. To ti garantuju.“

„Neměl bys podceňovat svoji matku. Občas z ní mám dojem, že umí číst myšlenky.“

„Obávám se, že v tomhle konkrétním případě nejsi daleko od pravdy. Teď se tím ale nezaobírej. Až k tomu dojde, pořeším to. Slibuju.“

Felix se naklonil, aby ho znovu políbil, když vtom k nim dolehl hlasitý klapot podpatků.

„Jsi doma!“ Felix vykoukl na chodbu. Pravačkou se přidržoval futra, levačkou rámu pootevřených dveří.

„Slyšel jsi tu nehoráznost? Nechají si ho tam přes noc! Jako nějakého kriminálního!“ Sotva si Ludmila zula boty na vysokém podpatku a vklouzla do pohodlných pantoflí, strčila rukou do pootevřených dveří a bez pardonu vstoupila do synova pokoje.

„Jo, dostal jsem oběžník,“ zamumlal Felix za jejími zády.

„Oběžník? Tvůj otec je za mřížemi, bůhví jak moc se do té záležitosti namočil, ať vlastní vinou, nebo zprostředkovaně, a tobě to přijde vtipné?“

„Samozřejmě že ne. Omlouvám se za nevhodnou poznámku. Jsem přetažená,“ kál se Felix. Jakmile jeho matka zasedla na postel, lehce se ošil.

„Proboha, proč nemůžeme mít konečně klid.“

„Musíme to probírat zrovna teď?“ zeptal se Felix netrpělivě.

„Proč jsi tak nevrlý?“

„Nejsem nevrlý. Potřebuju si dovybalit a pak si chci dát hodně dlouhou sprchu. Potřebuju ze sebe spláchnout tenhle podělaný den.“

Než stačil cokoli dodat, mezi dveřmi se objevil jeho bratr s vyplašeným obličejem.

„Mami, je to pravda? Psal jsem strýci Umbertovi. Prý to s tátou vypadá zle.“

Ludmila s hlubokým nádechem vstala. „Jsi dost starý na to, abys věděl, že strýc Umberto není nejadekvátnější zdroj aktuálních informací.“

„Tak je to pravda, nebo ne?“ zopakoval Max se stejnou naléhavostí.

„Od rána jsem ve spojení s Álvarovy advokáty. Jsou to ti nejlepší, které lze ve Španělsku sehnat. Pracovali již pro vašeho dědečka Adalfonsa. Bylo mi řečeno, že obvinění jsou sice vážná, nicméně to prý není nic, co by se nevyřešilo pár telefonáty.“

„A komu tedy celý den volají, když soudce zatrlh kauci?“ zeptal se Felix uštěpačně.

„Tátovi zatrhli kauci? Jako že ho nemůžeme ani vyplatit? Znamená to, že zůstane ve vězení?“ Max i přes bronzové opálení viditelně zbledl.

„Ok, žádná rodinná krizová rada v mém pokoji!“ zvolal Felix. Vypakoval bratra z pokoje a hlavou pobídl matku, aby je následovala do velkého salonu. Když se o čtyřicet minut později vymanil ze spárů rodinného dramatu, jeho kroky neomylně zamířily do šatní místnosti. Aniž by rozsvítil, vklouzl dovnitř a zavřel za sebou dveře.

„Omlouvám se, že jsem tě sem takhle uklidil,“ zadíval se provinile na Jana. Ten seděl v koutě na zemi a hrál na telefonu piškvorky. Felix nastavil pravici a pomohl mu vstát. Na tváři se mu přitom objevil šibalský úsměv. Odhrnul ramínka s košilemi na obě strany, načež mu jedním málem vypíchlo oko. Další snahu o... cokoli, co měl zrovna na mysli, raději vzdal.

„Vždycky jsem si to chtěl vyzkoušet, ale v reálu to tak pohodlný nejspíš není. Podobně jako sex na pláži. Ten ti taky prodávají jako to největší vzrušo a pak z netušených zákoutí těla ještě týden vyklepáváš písek.“

„Mluví z tebe vlastní zkušenost?“ Jan povytáhl obočí.

„A proto taky vím, že není o co stát. Byly časy, kdy jsem o tvou existenci nevěděl.“

„Šťastlivče. Nevědět o tvou existenci bylo zcela nemožné. Už jako škvorně jsi plnil přední stránky novin.“

„Jo, byl jsem děsně roztomilý dítě... Prohlížel sis někdy moje fotky? Schválně, jakou jsi měl jako záložku v povinný četbě?“ Felix přejel prsty po přezce Janova pásku.

„Ješito...“

„Felixi?“

„Sakra,“ zavrčel. „Moment!“ zvolal dostatečně nahlas. Jana dlaní na jeho hrudi zamáčkkl mezi odhrnutá ramínka a vyšel z šatní místnosti do pokoje.

„Proč se zavíráš v šatně?“ podivila se jeho matka.

„Chtěl jsem si urovnat košile. Podle barvy a vzoru.“

„Nová obsese?“

„Prostě jsem to chtěl udělat!“ odsekl Felix podrážděně.

„Dobrá, nečil se. Myslela jsem, že s věkem se ti tyhle věci srovnají, ale opak je, zdá se, pravdou.“

„Co jsi ještě potřebovala?“ Felix upřel na matku unavené oči.

„Nestihla jsem se tě zeptat, jaký byl pobyt na Mallorce. S tím vším zmatkem kolem tvého otce...“

„Fajn. Kdyby nebylo toho konce, tak to bylo fajn.“

„To ráda slyším. Nebudu tě tedy dál trápit, povíš mi to zítra. A o otce neměj obavy. Álvaro Ortiz de Zárate má tuhý kořínek a jen tak něco ho neskolí.“

„Snad máš pravdu.“

„Mám,“ pravila Ludmila pevným hlasem a popřála synovi dobrou noc.

Felix se vrátil do šatní místnosti.

„Obávám se, že jsme propásli příležitost propašovat tě ven. Chceš, abych to šel i přesto zkontrolovat? Máma nejspíš zamířila do kuchyně pro víno. Nemusela by si tě všimnout...“

„Příliš velký risk.“ Jan naklonil hlavu na stranu. „Zdálo se mi to, nebo jsi předtím zmiňoval něco o dlouhý, horký sprše?“

Felixův obličej ozdobil široký úsměv.

„Ou já. A právě ta je nyní na pořadu dne. Ale potichu. Musíme být potichu,“ zdůraznil a hrábl do jednoho ze šuplíků po čistém tričku. Pro Jana na převlečení.

„Věř mi. To poslední, co bych chtěl, je vidět výraz tvojí mámy, kdyby nás načapala infla...“

„Nevyslovuj to. Jinak se toho obrazu nezbavím ani za pět let,“ zarazil ho Felix a teatrálně se otřásl.

„Už mlčím.“

„Mlč a do sprchy.“

„Líbí se ti být bossy, co?“

„Si piš.“

4.

Leontýnina ruka vystřelila zpod deky, kterou měla přetáhnutou přes hlavu. Poslepu hrábla po telefonu. Ukazovák potřeboval tři pokusy, aby se strefil na správný bod na malém displeji, a umlčel tak protivný tón, jenž princeznu vytrhl z polospánku. Po dvouměsíční pauze jí bude ode dneška opět každé ráno připomínat, že je načase vylézt z postele a připravit se, fyzicky i psychicky, na nový školní den.

Škola. Leontýna zkrivila ospalou tvář. Neměla na ni pomyšlení. Proč jen trvala na tom, že bude od září chodit prezenčně na gymnázium na Hradčanském náměstí? Vyučování se soukromým učitelem v paláci nebylo zase tak špatné, mínila nyní.

Bylo prvního září. Po rychlé sprše na sebe hodila džíny a mikinu, výtahem sjela do přízemí a vyšla ven do Rajské zahrady. Ta se otevírala veřejnosti až v deset hodin, nic ji tak nerušilo v oblíbeném ranním rozjímání na čerstvém vzduchu, než na několik hodin zabředne do školních lavic. Sotva však usedla na nízkou hradbu, jež po celé délce obepínala Jižní zahrady, zaznamenala v blízké trávě zvláštní pohyb. Nohy hbitě stáhla k sobě a následně zvedla nahoru. Co. To. Proboha. Bylo? To se jí rozhodně nezdálo. Celá se otrásla. Rukama se přidržela okraje kamenné zídky a pomalounku se nakláněla dopředu.

„Had,“ zašeptala. Z toho zjištění zpanikařila. Opatrně položila nohy zpátky na zem a vzápětí vystartovala k nejbližšímu vchodu do paláce. Děsivé shledání mělo rozhodně větší účinek než ranní budíček.

Na rozdíl od sestřenky se Felix probudil s úsměvem na rtech. Sotva si promnul oči, jeho pohled upoutala papírová vlaštovka na noč-

ním stolku. Uvnitř byl vzkaz od Jana. Zanechal ji tam, než odtamtud dlouho po půlnoci ve vší tichosti odešel. Dva dny po příjezdu z prázdninového pobytu pak Felix strávil v rodinném kruhu vyprávěním historek z jediného měsíce v roce, který s bratrem trávili výhradně se svým španělským otcem. Oba s Maxem přitom museli prokázat velkou dávku představitivosti, aby uspokojivě odpovídali na matčiny zvědavé dotazy a zároveň se ani slovem nezmínili o Maxově přítelkyni a Felixově čase stráveném s Janem. Což zahrnovalo asi tak devadesát devět procent dnů, hodin a minut, které to léto na Mallorce prožili.

Felix přejel dlaní po prázdném místě vedle sebe. Jeho poslední první den střední školy. Nebyl si jistý, co by měl cítit. Nadšení? Obavy? Nejraději by přetočil hodiny nazpět. O pár dní. Dva tři týdny. Na jedenáctou večerní.

„Zvedej se, lenochu! Škola volá!“ Max zabušil na bratrovy dveře.

„Vete a la mierda!“ odpověděl mu se stejnou intenzitou v hlase.

„Ještě není ani sedm, proboha,“ zaúpěl tiše.

Dnes dobrovolně vynechal ranní běhání. Byl na něj příliš unavený. Příliš zmožený. Příliš líný. Zvedl se a pomalým krokem došel k oknu. Jakmile ho otevřel, jeho ospalou tvář ovanul svěží větřík prodchnutý nádechem končícího léta. Opřel se rukama o rám a zamžoural před sebe. Do očí mu zasvítily ranní paprsky. Chvilí tam zůstal nehnutě stát a poklidně dýchal. Z meditačního módu ho vyrušil až zvláštní skřehot. Znělo to jako křik dravce. Že by káně? Zatřásl hlavou a očima přejel po okolí. Žádného dravého ptáka však nikde neviděl. Co by taky dělal orel uprostřed české metropole? Co to tedy bylo?

Felix si vybavil sen, který se mu zdál poslední noc na Mallorce. Stál na vyvýšeném místě a díval se na poklidné moře, když vtom nad sebou uslyšel podobný skřehot. Zaostřil proti slunci. Trvalo několik vteřin, než v dáli zaznamenal pohyb dvou křídel. Vzápětí dokázal rozpoznat typický zahnutý zobák, velké opeřené tělo, jež nesla mohutná křídla. Felix ve snu fascinovaně zíral do velkých ptačích očí.

Ty se každou vteřinou přibližovaly, až... Pokud by se nepohnul, snad by se i střetli. Felix po prudkém úskoku zavrával, a než se nadál, padal ze skály. Stále hlouběji a hlouběji... V ten moment se probudil.

„Felixi! Na stole máš snídani!“ dolehl k němu mámin hlas z chodby.

„Beru na vědomí!“ zvolal dostatečně hlasitě. „Tak tohle mi fakt nechybělo,“ pronesl následně pro sebe a zamířil do koupelny.

O několik oken dál si Albert připravoval ranní kávu na kuchyňské lince, když vtom za sebou uslyšel zvláštní tlumený zvuk. Měkké nášlapy. Šelest. Přivřel oči a snažil se nemyslet na přízrak za svými zády. Jako by už předem věděl, co bude následovat. Lví řev přímo u jeho hlavy (nebo to bylo v jeho hlavě?) ho i přesto vyděsil natolik, že horký obsah hrnku prudkým pohybem vychrstl ven a potřísnil jím nejbližší okolí, včetně své ruky a bílé košile na hrudi.

„Sakra,“ zasyčel.

Ze dveří do ložnice vykoukla zmatená Viktorie.

„Co se stalo?“

„Nic, jen jsem se... opařil kafem.“

„Jen tak?“

„Jen tak,“ procedil Albert skrz zatnuté zuby, načež rozhořčeně odložil špinavý hrnek do dřezu a šel se převléct. Letmým pohledem přitom zavadil o prázdné místo za sebou. Bylo prvního září. Sestru a bratrance čekal návrat do školy, jeho do královské kanceláře. A s nimi se na Pražský hrad vrátili všichni jejich démoni.

Mladí Bohemian Royals kráčeli bok po boku palácovou chodbou, zraky zabořeny do mobilních přístrojů.

„Ale ne.“ Nově příchozí zpráva Leontýnu rozhodně nepotěšila.

„Copak, taky na tebe vyskočila pozvánka do Kramářovy vily a přemýšlíš, jak se z účasti vykrotit?“ dobíral si ji Felix.

„Za prvý, ulít se z Vratislavova mejdanu chceš akorát ty, a za druhý, ještě jsem v sídle premiéra nebyla a jsem docela zvědavá, jaký to tam mají. Slyšela jsem, že je odtamtud krásný výhled na koryto Vltavy. Vidí město zase z jiného úhlu. Bude to cool!“

Felix se zadíval na sestřenku s nevírou v očích.

„Proboha, co s tebou v těch Lánech udělali, že Vratislava dáváš do přímého spojení se slovem cool?“

„Ale jdi, taky se tam těšíš. Ta vaše bromance je k sežrání. A za ten předchozí povzdech může Pavlína, stážistka z Olomouce. Pamatuješ si na ni, ne?“ Felix neurčitě přikývl. „To je jedno. Poslední den v srpnu měla svátek, tak jsem jí poslala přáníčko. Probíraly jsme pak její možný návrat na Hrad. Doufala jsem, že získá místo asistentky v Kanceláři krále. Píše, že ji nevzali. Nechápu to.“ Leontýna protáhla obličej. A přitom se těšila, že tu bude mít další spojenkyni.

„Smůla. Na takovou pozici se hlásily desítky, možná stovky uchazečů.“

„Vždyť tu několik týdnů pracovala. Jsem si jistá, že od Irmy a paní Písaříkové dostala ta nejlepší doporučení. Co víc mohli ještě chtít? Pavlína mi bude chybět,“ povzddechla si Leontýna, načež se obrátila na druhého bratrance. Zatímco něco vyťukával do mobilu, tvář mu zdobil nepřehlédnutelný poťouchlý úsměv. „Kdo ti pořád píše?“

„Maxova milá. Vztahy na dálku je třeba utužovat pravidelným kontaktem,“ odpověděl za něho Felix.

„Jako bys ty o tom něco věděl,“ vrátil mu bratr narážku.

„A proto jsem se do nich nikdy nepouštěl.“

„Dneska ráno jsem v zahradě viděla hada,“ pronesla Leontýna.

„Zmijji, nebo užovku?“ zajímal se Max.

„Tak detailně jsem ho opravdu nezkoumala. Myslíte, že je to ten samý had, co před rokem uštknul králíčka Anny Marie? Neměla bych to nahlásit správě Hradu? Jak dlouho žije zmijje?“

„Plazy budeme podle osnov letos probírat v biologii. Podle Googlu se dožívají... víc než deseti let.“

„Díky, Maxi. To mě moc neuklidnilo.“

„Pouze zprostředkovávám zjištěné informace.“

„Když jsme u hadů... Měli bychom zaujmout stanovisko k brněnskému stážístovi,“ pronesl Felix.

„Proč? Jonáš Skřivánek je prachspřstý podvodník! Přece mu nevěříte ani slovo! Celou tu historiku si vycucal z prstu. Zapomenutý dědic... A víte, co především nechápu? Jak se mohl dostat tak blízko královské rodině. Jak to, že ze všech uchazečů z univerzit po celé zemi vybrali zrovna jeho? Taková náhodička. Celý srpen jsem o tom přemýšlela. No jen řekni, Maxi. Jak velká je ta pravděpodobnost?“

„Nula celá, nula nula jedna,“ dostalo se jí okamžité odpovědi.

„Vidíte? Věda nelže. Vsadím se, že ta jeho bakalářská práce na téma projevů českých panovníků mu měla zajistit plusový body. Celé to předem naplánoval. Rozhodně to byl z jeho strany chytrý tah. Čistý kalkul, jak zaujmout na první dobrou. To, anebo...“

„Anebo mu pomohl někdo zevnitř,“ dodal za ni Max, který konečně zastrčil telefon do kapsy. „Někdo, kdo má dostatečnou autoritu a dost dlouhý prsty, aby dokázal protlačit daného člověka na určenou pozici.“

Leontýna se zadívala na bratrance.

„Napadá mě jen jeden člověk, který ví, co se kde šustne, a bez kterého se tu nepohne ani židle...“

Aniž by musel kdokoli cokoli dodat, všichni tři naráz změnili směr a vydali se do královny kanceláře.

„Zatímco král Albert I. přednesl svůj první projev k nastupující generaci prvňáčků, královna Viktorie a královna matka navštívily základní školu v Chroustkách na Pelhřimovsku. Dnešním tiskem prolétly také fotografie tří Bohemian Royals před vstupem do Arcibiskupského gymnázia na Hradčanském náměstí. Princ Felix nastoupil do maturitního ročníku. Na dotaz, jaké jsou jeho plány, odpověděl, že odmaturovat! Do stejné třídy jako mladý princ chodí také syn předsedy vlády Vratislav a Osvald Popelka. Nevlastní

bratr Konstance Popelkové, bývalé středoškolské lásky krále Alberta, byl přitom po korunovaci spojován s korunní princeznou. Jejich vztah zatím nebyl potvrzen, ale ani vyvrácen a už se spekuluje o dalším možném nápadníkově mladičké princezny.“

„Zdá se, že se historie opakuje,“ prohlásila k odvysílanému záznamu moderátorka v televizním studiu.

„Doufám, že ne doslova,“ odvětila její kolegyně, načež předala slovo módní komentátorce Sisi Vlečkové.

„Na první školní den princezna zvolila slušivý kalthotový komplet v bledě modrém odstínu se zajímavými detaily na zčásti vyhrnutých rukávech a s velkými stříbrnými knoflíky...“

Albert ztlumil hlasitost obrazovky na zdi a s povytaženým obočím se zadíval na tajemníka Markéze. „Před budovou gymnázia prý čekal houf novinářů.“

„S vedením školy bylo domluveno, že limuzína zaveze vaši sestru a bratrance přímo před vchod, aby tak předešli přímé konfrontaci s tiskem. Každoroční školní foto se uskutečnilo ve vnitřním dvůře. Vybraní reportéři byli předem obeznámeni s tím, že nebudou tolerovány žádné dotazy na situaci ohledně vévodky z Mediny.“

„Děkuji, Markézi. A toto?“ Albert se zadíval na štos papírů v černých deskách. Některé byly napsány ve Wordu, jiné ručně.

„Žádosti o audience. Přestože máme na webových stránkách elektronický formulář, týdně nám chodí na padesát žádostí staromódním způsobem.“

„Proč to vidím poprvé? Neměl bych se tím zabývat aspoň jednou týdně?“

„Netřeba. Máte na to lidi. Oddělení styku s veřejností přijímá a vyřizuje všechna podání. Nová sekretářka se stále zaučuje. Zanesla je na špatný stůl. Zase,“ poznamenal Markéz s povzdechem. Alberta informace zaujala.

„Jaká kritéria rozhodují o tom, s kým se setkám?“

„Zkušenost, Veličenstvo. Stejná pravidla platila za vašeho otce i za krále Václava. Nechte své pracovníky, ať se o to postarají.“

„Pravidla se mohou měnit,“ pronesl Albert suše při nahodilém prohlížení obsahu desek. „Je na čase, abychom s tím něco udělali. Každý, kdo si zažádá o audienci u krále, by ji měl dostat.“

„Každý?“ Markéz povytáhl husté obočí.

„Ano. Mojí rolí je sloužit lidu této země, ne naopak. Pokud si někdo přeje mluvit s králem, měl by k tomu mít příležitost.“

„Vládnete deseti miliónům lidí. Když odečteme nemluvnata a osoby mladší patnácti let, je to pořád vysoké číslo.“

„Chápu. Nicméně od zítřka budou žádosti o audiencie u krále procházet také mýma rukama. Co na tom, co jsem před chvílí řekl, není jasné?“

Tajemník krále spolkl argument, který měl na jazyku, a přikývl na srozuměnou.

„Hned to budu komunikovat příslušným oddělením. Veličenstvo, je nyní vhodný moment, abych vám představil nového asistenta Kanceláře krále?“

„Ano, samozřejmě. Do toho.“ Albert dal Markézovi svolení, aby dotyčného přivedl.

Ve stejnou chvíli, kdy se tajemník vrátil do místnosti, vstoupili dovnitř také královi následníci. Při pohledu na osobu, která stála po boku Markéze, naráz ztuhli. Také Albert za masivním stolem strnul v dané póze.

„Ty?“ vydechla Leontýna nevěřičně.

Jediný, kdo v tu chvíli neztratil duchapřítomnost, byl Markéz.

„Výborně. Vynikající načasování. Zrovna jsem se chystal představit Jeho Veličenstvu nového asistenta Kanceláře krále, pana Jonáše Skřivánka,“ prohlásil zvučným hlasem, jako by oznamoval příchod samotného vladaře.

„Cože?“ vyštěkla Leontýna. Příliš nahlas. Příliš agresivně. Felix ji pro jistotu chytil za paži, aby jí zabránil v případném výpadu proti nezvanému hostu.

„Pan Skřivánek měl excelentní doporučení. Jedno také od vás, princezno, nemýlím se?“

„To ano, ale...“ Leontýna v šoku zalapala po dechu. Byla to pravda. Napsala Jonášovi doporučující dopis poté, co koncem července tak náhle odjel. Doufala, že ho tím přiměje, aby se vrátil. Aby dal jejich vztahu reálnou šanci. Tehdy byla přesvědčená, že za jeho návratem do Brna stály rodinné problémy. Kdyby jen tušila, jaké byly jeho pravé pohnutky, na nějaké doporučení by se z vysoka vybodla. Původně dobrý úmysl se jí krutě vymstil. Byla to nakonec její vina, že byl Jonáš zpátky?

„Rčení hřát si hada na prsou tímto dostalo nové rozměry. Přímou královské,“ prohlásil Felix téměř neslyšně.

„Alberte, to přece nemůžeš dopustit! Víš, co o nás tvrdí. Taký jsi četl tu knihu! Pust’.“ Leontýna se vymanila z bratrancova ochranního sevření a nastavila proti Jonášovi ukazovák. „Ty. Tady. Nemůžeš. Zůstat.“

„Nechte nás, prosím, s Markézem o samotě,“ reagoval Albert na nastalé drama pevným, nevzrušeným hlasem.

„Ale...“ Leontýna v protestu rozmáchla ruce do stran, přičemž pravačkou málem trefila vedle stojícího Maxe. Ten proto pro jistotu ustoupil o krok stranou, chytil sestřenku za rameno a lehce ho stiskl. Žádosti krále se vyhovuje bez otálení. Tak znělo pravidlo a oni ho museli respektovat. Jediné, na co se tak Leontýna zmohla, bylo frustrované odfrknutí.

Nasupeně vyšla na palácovou chodbu, následovaná svými bratřenci a...

„Bohemian Royals proti... Bohemian Royal?“ Felix si Jonáše změřil pohledem.

„Ani omylem,“ zaprotestoval Max nad užitým termínem.

Stáli tam nehnutě. Tři proti jednomu. Napětí ve tváři. Zaťaté pěsti.

„Zapomeň. Ne. Ne. Nikdy. Tady nezůstaneš,“ zavrčela Leontýna.

„Jsem novým asistentem Kanceláře krále, slyšeli jste to.“ Jonášův postoj byl pevný, lehce povýšený.

„To místo jsi získal podvodem. Protože to jsi – podvodník!“ Jen

představa, že místo Pavlína bude na chodbách paláce potkávat právě jeho, přiváděla Leontýnu k šílenství.

„Proč to děláš?“ zeptal se Felix. „Jde ti o peníze, tituly, moc? Sám ses mohl přesvědčit, že královský život je jen pozlátko. Král nemá faktickou moc ani neoplývá neomezeným bohatstvím.“

Jonášovy oči se postupně zastavily na každém z nich.

„Jste patetický. Všichni tři. A pro vaši informaci, ano, měl jsem zpočátku pochybnosti o správnosti svého počínání. Byly okamžiky, kdy jsem chtěl vyjít s pravdou ven. Ale poté, co jsem na vlastní uši slyšel Alberta po korunovaci bédovat, že nechce ani korunu, ani zodpovědnost s ní spojenou, a vy tři jste si bez ustání stěžovali na úděl královských potomků... Víte co? Nezasloužíte si privilegium stát v čele země. Reprezentovat lid. Ani jeden!“

Felix výrazně nakrabil čelo. To, že byl Jonáš přímým svědkem Albertova rozhovoru s Viktorií na chodbě středního křídla během korunovačního plesu, pro něj bylo novinkou. Leontýna tu noc nebyla rozrušená pouze kvůli hádce s brněnským stážitou, došlo mu zároveň. I ona zaslechla, jak Albert mluví o svém úmyslu odstoupit z trůnu po dosažení jejích osmnáctin. Dozvěděla se to ve stejnou chvíli jako on. Ani Jonáš po dlouhé týdny nevyzradil královo tajemství. Proč asi, vrtalo mu nyní hlavou. Proč by si něco takového nechával pro sebe, když přišel na Hrad s předem připraveným plánem připravit je o trůn? Felix přivřel oči a dlaní si přešel po obličejí. Možná si sám Jonáš nebyl jistý svým postavením. Možná mu chyběl ještě poslední dílek do skládačky, aby se mohl ucházet o své domnělé dědictví.

„Jdeme,“ zavelel Felix a naposledy probodl Jonáše ostrým pohledem. Max si ho změřil od hlavy až k patě a Leontýna varovně dodala:

„Sbohem! A opovaž se mi zkřížit cestu.“

Ten, jenž byl strůjcem jejich hněvu, sledoval demonstrativní odchod tří Bohemian Royals s rukama v kapsách a se zdviženou bradou. Jako by jim tím dával najevo, že jejich přání tentokrát nebude vyslyšeno.

5.

„Víte, za koho se ten kluk prohlašuje a o co mu jde. Proč jste...“ Zadržovanou zlobou Albertovi selhal hlas. Markéz však zachovával stejný chladný postoj bez špetky emocí.

„Proč jsem mu pomohl? Král Přemysl Otakar byl můj přítel. Byl to ale také jeho otec Karel Maxmilián, kdo byl zodpovědný za smrt prince Jindřicha, i když šlo o neúmyslné zabití. Svým způsobem za svůj čin pykal po celý život a kvůli podlomenému zdraví nakonec přišel o možnost usednout na český trůn a ten připadl jeho synovi. Vzhledem k tomu, že má rodina pro tu vaši pracovala roky, byly mi známy okolnosti Jindřichovy smrti a stejně jako moji rodiče i já se zavázal k mlčenlivosti. Ostatně dosadit na Pražský hrad vnuka Viléma Františka bylo také v mém osobním zájmu. Dívka, do které jsem byl tehdy zamilovaný, byla nejlepší přítelkyní vaší matky a já doufal, že si tímto počinem získám její srdce.“

„Anastázie Popelková,“ zašeptal Albert.

„Tehdy Abrahámová. Jak se říká, za vším hledejte ženu. Zroze- ní novodobé monarchie mi však osobní štěstí nepřineslo.“ Markéz na sucho polkl. Jako by se musel zbavit hořké příchuti v ústech po zmínce jména jeho rivala v lásce – Ladislava Popelky.

Albert složil ruce na prsou. O Markézově nenávisti vůči jejímu otci věděl přímo od Konstance. Byl to rovněž jeho tajemník, kdo přijal na Hrad neterž Dory Popelkové coby královu sekretářku. Ta po incidentu v jeho kanceláři bez udání smysluplného důvodu zmizela zpátky na Vysočinu. Personální oddělení se ji od té doby snažilo kontaktovat, ovšem bez úspěchu. Albertův pohled sklouzl k hrnku čaje na stole. Najednou si nebyl jistý, do jaké míry může svému tajemníkovi věřit.

„Jak jste se dozvěděl o Jindřichově potomkovi?“

„Začátkem roku se mi dostala do ruky předtisková kopie jisté knihy.“

„Zapomenutý dědic,“ doplnil za něj Albert.

„Ano, té. Jelikož jsem znal pravdu, zprvu jsem předpokládal, že to napsal někdo blízký rodině. Případně někdo z bývalých zaměstnanců, kteří byli obeznámeni se skutečnými událostmi té nešťastné nehody. Nečekal jsem přímého potomka. Ne v ten moment. Pak mi ale Jindřichův pravnuk ukázal fotografii a korespondenci mezi Jindřichem a Henrietou, včetně brože hraběnky Žofie Chotkové. Zapátral jsem a bylo mi potvrzeno, že se daný šperk ztratil někdy na konci války. Jednalo se o vzácný kousek, který se v rodině Chotků dědil z matky na dceru. Bezpochyby šlo o originál, který, jak věřím, Jindřichova matka darovala svému prvorozenému jako dar pro jeho nevěstu. A ta ji zase dle tradice předala své dceři, Jonášově babičce.“

„To ale nevysvětluje jeho přítomnost na Hradě. A ušetřete mě blábolů, že za tím stál váš sentiment, aby kluk poznal vzdálené příbuzné.“

„Když jsem se dozvěděl o jeho existenci, nechal jsem si zjistit informace o jeho rodině. Jonášův otec je zcela nepoužitelný. Je to ožrala, který žije v iluzi, že si ze své podstaty zaslouží privilegia člena královské rodiny a zvláštní zacházení. Je rovněž přesvědčený, že jste ho o ně vy, potažmo váš otec král Přemysl Otakar s královnou matkou vědomě připravili. Se Skřivánkem starším v čele státu bychom to tedy vyhráli... Mnohem lepším kandidátem byl Přemysl Otakar i jeho nástupce Václav.“

„Nicméně já...“

„Chápejte, Veličenstvo, sám jste si vědom toho, že s vámi nikdo nepočítal a vaše minulost není bez poskvrny. Nikdo nemohl předeem odhadnout, jak se k takové životní zkoušce postavíte.“

Albertův levý koutek nepatrně cukl do strany, jeho tvář však nadále kopírovala tajemníkův strnulý výraz. Během svého krátkého

působení v nejvyšším úřadě se i on naučil navenek skrývat pravé pocity.

„Proto je Jonáš tady,“ poznamenal zadumaně.

„Jindřichův pravnuke je již dospělý. Kultivovaný, sečtělý. Očividně zdědil geny z té správné strany. Když se objevil na scéně, nebylo třeba měnit zažitý řád. Na trůně seděl silný, lidem oblíbený panovník. Ještě před půl rokem nebyl nový dědic trůnu žádoucí. O knize, potažmo o potenciálním skandálu, jsem tak informoval vašeho bratra.“

„Václav o tom všem věděl?“

„Zajisté. A souhlasil s tím, že existence další větve Hohenbergů musí zůstat rodinným tajemstvím. Pak se ale stala ta strašná nehoda a...“ Krátkou pauzou řekl Markéz vše potřebné.

„Proto jste pozval Jindřichova následníka na Hrad. Zajistil jste mu místo stážísty.“

„Ano. Bylo to rozhodnutí na poslední chvíli. Měl jen pár hodin na rozmyšlenou. Chtěl jsem mladého Skřivánka poznat osobně a zároveň mu tak dát příležitost seznámit se se životem na Hradě, a tudíž s vaší... s jeho rodinou. Byla to bezprecedentní situace. Tragédie námi všemi otřásla.“

„Ještě mi tvrdíte, že jste to udělal ze zcela bohulibého důvodu, ve prospěch rodinného blaha.“

„Nikoliv,“ přiznal Markéz bez okolků. „V zájmu zachování královské instituce a její integrity.“

Albertova čelist se nepatrně pohnula. Věděl, že tajemník už třetího krále nikdy nepatřil k jeho příznivcům. V jeho očích nebyl hoden trůnu a byl by nejspíš ochoten spojit se se samotným ďáblem, jen aby jeho působnost na Pražském hradě omezil na minimum. Jak ironické, pomyslel si Albert. Od začátku měli s Markézem stejný cíl. Ani jeden pro něho nechtěl tenhle osud. Jednal tedy Markéz i v jeho vlastním zájmu? Na řečeném mu však přece jen něco nesedělo. Zapřel se do koženého křesla a zadumaně se rozhlédl po luxusní kanceláři.

„Proč jste po smrti Václava nevznesl námitku ohledně nástupnictví? Proč jste dopustil, aby došlo k mojí korunovaci?“

Markéz nepatrně pohnul rameny a v Albertovi začalo klíčit semínko podezření. Bylo možné, že mu na celé situaci kolem zapomenutého dědice něco unikalo? Co když si ani jeho tajemník nebyl jistý Jonášovým nárokem, napadlo ho.

„Jak to vypadá s cestou na Slovensko?“

„Vše je připraveno na váš příjezd. Detaily itineráře s vámi probeře vedoucí oddělení mezinárodních vztahů.“

„Výborně. Co dál?“

„Na základě posledního interního auditu vám bylo doporučeno navýšení královské pokladny. V návrhu úspor bylo mimo jiné doporučeno rozprodat nemovitosti, jež rodině nepřináší zisk. V seznamu, který máte na stole, jsou ty nerentabilní označeny červeně. Bylo by záhodno zvážit jejich alternativní využití, případně prodej. Vaši pokladnu stojí ročně miliony na údržbě, nicméně užitek z nich je naprosto minimální. Jsou mezi nimi i tři zámky na Moravě a pět rozlehlejších paláců.“

„Podívám se na to. Dál?“

Albert nanovo zabředl do pracovních povinností. Než si ověří svoji teorii, byl rozhodnut pokračovat v nastaveném rytmu.

Leontýna stála v zahradě Na Valech u nízké hradby a dívala se na usínající město. Když za sebou uslyšela kroky, ani se neohlédla. Tušila, komu patří. „Proč ses vrátil? Copak ještě nestuduješ?“ zeptala se nepřátelským tónem.

„Možná kvůli tobě,“ ozval se mužský hlas za jejími zády.

„Prosím. Ušetři mě.“

„Jsem vlastně rád, že už znáš pravdu. Celou pravdu.“

„A to mi má být jako útechou? Stáž byla jen zástěrka. Přišel sis nás obhlídnout. Chtěl ses dostat do naší blízkosti a předem sis udělal

podrobnou rešerši. Proto jsi věděl, kde mě přesně najít. Markéz ti prozradil, že po zavíračkách ráda sedávám v zahradě. Ukázal ti, kde se nachází moje oblíbené místo, a pak ses tam jen tak zničehonic objevil. Zahrál jsi na mě divadýlko a já husa hloupá ti na to skočila. Bravo.“ Leontýna mu s pohrdavým výrazem teatrálně zatleskala.

„Potřebovala jsi někoho a já byl nablízku. Nic víc. Jediné, čím jsem se provinil, bylo, že jsem k tobě nebyl upřímný a nesvěřil ti skutečný důvod mojí přítomnosti tady.“

„Truchlila jsem po smrti bratra a jeho rodiny! Využil jsi neštěstí, které nás postihlo, aby ses vetřel do naší přízně!“

„Tak by se to také dalo interpretovat. Nebudu se ale omlouvat za to, že jsem tě rozesmál, když ti bylo úzko. Že jsem ti podal kapesník, když jsi ronila slzy. Nebudu se ti omlouvat ani za ten polibek v Obrazárně.“

„Polibek.“ Leontýna se nervozitou zajíkla. Její mysl jí připomněla elektrizující chvění, jež ucítila při prohloubení polibku, kdy se jejich jazyky poprvé propletly a těla se setkala v těsném objetí. Každá buňka v jejím těle vnímala, s jakou naléhavostí si bral její ústa a s jakou lehkostí jí jeho prsty pročesávaly dlouhé kadeře. Nastane vůbec někdy chvíle, kdy se na něho podívá a nebude cítit ani fragment toho, co tehdy zažívala uprostřed galerijní místnosti? Jen si s ní hrál, opakovala si dokola. Nebral ji vážně. Jeho slova, gesta, všechno bylo předem naplánované. Byla jeho vstupenkou do královské rodiny. Mezi její nejbližší. Nic víc, nic méně. Z vědomí toho by si nejraději nafackovala. Jak ale něco takového mohla tušit?

„Byl to víc než polibek. Zneužil jsi mojí důvěry. Jdi mi z očí,“ zasyčela. A tentokrát to mínila do morku kostí vážně.

Jonáš však učinil pravý opak toho, co po něm žádala. Místo kroku vzad udělal jeden dlouhý vpřed a narušil tak její osobní zónu.

„Moje sympatie k tobě s tím nemají a nikdy neměly nic co do činění. Pouze se hlásím o to, co mi právem náleží.“

„Právem náleží? Jak proboha?! To můj otec vybudoval novodobou monarchii. To on byl zvolen králem. To jeho potomci a příbuz-

ní dědí trůn. A dovol mi ti připomenout, že tím ty rozhodně nejsi!“ vmetla mu do tváře. Byl tak blízko, že vnímala každý jeho nádech a výdech.

„Zapomínáš na skutečnost, že tvůj otec byl zvolen králem z pozice nejstaršího z potomků krále Viléma Františka, jenž byl duševně a fyzicky způsobilý pro takovou roli. Pravým dědicem koruny české byl nicméně můj otec. Jeho matka, tedy moje babička, se narodila z právoplatného svazku prince Jindřicha a Henriety. Nebyla žádný levoboček ani bastard, jak se snažíte naznačit. O jejich sňatku jsou důkazy.“

„Jeden dopis. To je toho. Nemáš právo!“

„Ne, Leontýno. Ty nemáš právo.“

Leontýna odvrátila pohled. Potřebovala rychlé rozptýlení od náhlé horkosti, kterou cítila z jeho přítomnosti. Očima přešla podlouhlá okna na protější fasádě.

„Tos byl ty, kdo šmejdil po kancelářích paláce o korunovační noci,“ došlo jí.

„Jak bych mohl, byl jsem přece s tebou. Zapomněla jsi snad?“

„Snažila jsem se. Věř mi. Paměť mě ale stále neklame. Potkala jsem tě uvnitř paláce, kdes v tu dobu neměl co dělat. A tenkrát? Po návratu z divadla? Já pitomá tě nechala hlídat dveře. Nejspíš jsi měl komplice. Kdo to byl? Markéz? Někdo další, kdo uvěřil té tvojí báchorce?“

„Není to báchorka.“

„A to říká odborník na pohádky.“

6.

„Objednáno. Tohle dovezou nejpozději zítra před devátou. Mám, mám,“ mumlala si pro sebe Konstace, zatímco čekala na palácové chodbě na schůzku s královnou matkou. Byla tak soustředěná na odškrtavání položek v seznamu, že ani nezaznamenala přicházející osoby. Dva muže jen o málo starší, než byla ona. Oba hezcí v obličejí, každý jiným způsobem. Jeden v na míru šitém obleku, druhý v dokonale padnoucí uniformě. Jedním byl český král, tím druhým kapitán Hradní stráže. Jako by vycítila pohledy směřující jejím směrem, zvedla zrak a pootočila hlavu.

Spatřit je takto spolu, bok po boku, ji zaskočilo. Srdce se zprudka rozbušilo a nohy pod dlouhou vzdušnou sukni se znenadání roztřáslly. Než však stačila otevřít pusu v nádechu, z druhé strany se k nim přiblížila další osoba. Pozornost obou mužů se tak vmžiku přesunula z květinářky na královnu. Uprostřed chodby Nového královského paláce se to ráno setkala nezvyklá čtveřice. Bývalé a nové lásky. Strůjci zlomených srdcí a jejich oběti. Kdo byl kdo v tomto případě? Na to zřejmě neznali odpověď ani aktéři nevšedního mnohoúhelníku.

„Alberte?“ Viktorie se na manžela sladce usmála. „Kapitáne,“ pravila následně k muži v uniformě.

„Madam,“ pokývl jí Jaroslav na oplátku.

Konstace si vybavila Viktoriinu dlaň na jeho hrudi, jak ji hladí delikátní ručkou s pěstěnou manikúrou. Její vlastní nehty přitom byly kratičké, zpevněné průsvitným lakem. Prostě praktické, jak se slušelo pro práci s květinami a zeminou. Stejně nehty před měsícem zatínala do zad Viktoriina muže, když ji skrz spojená těla přiváděl k extázi.

„Na koho tu čekáš, Konstance? Konstance?“

Dotázaná zatřásla hlavou. Její zrak sklouzl z pomněnkových očí k těm oříškovým kapitána Juráška.

„Mám schůzku s královnou matkou,“ odpověděla na Viktoriinuu otázku.

„Ach, ano. Ten banquet. Jsem si jistá, že odvedeš excelentní práci. Jako vždy.“

Jen zdvořile přitakala.

Naštěstí se za jejich zády objevila Albertova matka a vysvobodila je tak z pokračování v nucené konverzaci. Jakmile se kapitán Hradní stráže po omluvě přítomným vzdálil, Drahomíra se obrátila na panovnický pár.

„Slyšela jsem, že část vašich hostů se již ubytovala v severním křídle.“

„Ano. Vzhledem k tomu, že někteří přicestují ze zahraničí, dali jsme jim k dispozici apartmány pro hosty na víc dní než jen na sobotní večírek. Zvláště moje kamarádky z Bostonu tuhle nabídku s radostí využily. Zrovna jsem na cestě za nimi. Chtěla jsem ale nejprve zkusit štěstí a přemluvit svého velmi zaneprázdněného chotě, aby mě doprovodil,“ odpověděla Viktorie líbezným hlasem. „Za hodinu mám schůzku s šéfkuchařem Heřmanem a jeho asistentkou. Budeme procházet poslední detaily cateringu. Chci udělat na hosty ten nejlepší dojem. Jsou to naši nejbližší přátelé a mám pocit, že jsem se s nimi neviděla celou věčnost.“

„Dozajista si společné chvíle užijete. Naneštěstí se s úřadem komplikují všechny vztahy,“ pronesla Drahomíra s povzdechem. „Některá pouta se zpřetrhají, nevydrží tu umělou izolovanost a život s protokolem v zádech. Lidé ukážou svoji pravou tvář. Nedělej si proto iluze, že vše zůstalo při starém. S mocí jde ruku v ruce boj se závistí a vypočítavostí.“

„Ctím vaši zkušenost.“ Viktorie s neutuchajícím úsměvem lehce pohodila hlavou ke svému muži, rozpuštěné blond kadeře se jí jako vánek obtočily kolem pravého ramene a snesly se ke štíhlému tělu. „Alberte? Doprovodíš mě aspoň na konec chodby?“

„Zajisté,“ přitakal.

„Konstance, jsi v pořádku? Jsi nějaká bledá.“ Drahomíra se starostlivě zadívala na kmotřenku.

„Od rána mě sužuje malá nevolnost. Určitě to brzy přejde. Ujišťuji vás, že jde vše podle plánu, květiny jsou objednány a dolad'uji tu pouze detaily.“

„Mám v tebe plnou důvěru,“ ubezpečila ji královna matka. „Po náhlém odchodu tvého otce mám černé svědomí, že ti nevěnuji dostatek času. Jako tvoje kmotra bych pro tebe měla udělat víc než jen...“

„Vůbec se tím netrapte. Moje starosti jsou nicotné proti tomu, s čím se musíte potýkat vy.“

„Konstance, drahá, jsi jako moje druhá dcera. V mém srdci máš navždy pevné místo. Co takhle odpolední kávu někdy během týdne? Ráda bych slyšela, jak se ti daří.“

„Moc ráda. Kdykoli se vám to hodí,“ usmála se Drahomířina kmotřenka.

„Konstance. Konstance, Konstance. Připadá mi, že je jí všude plno,“ postěžovala si Viktorie před královskou tchyní poté, co jim šéfkuchař Heřman odprezentoval vybrané menu pro jejich soukromý večírek. Pokud někdo dokázal postavit jejího muže do latě, pak to byla Drahomíra. „Zjevně stále doufá, že by se k sobě s Albertem mohli vrátit. Proto kývla na tu práci. A rozhodně neztrácí čas!“ pokračovala rozhořčeně. Pro efekt přidala na dramatickém tónu.

Od návratu z Malediv jako by se Viktoriin svět postupně drotil na kusy, zároveň nebyla s to tento destruktivní proces zvrátit. Vnímala tu změnu v Albertově chování. Její muž nereagoval na podněty z její strany tak jako dřív. Sotva jí věnoval pozornost. I když byl přítomen ve stejném prostoru, jako by tam ve skutečnosti nebyl. Sex? Intimní chvíle? Byla příliš hrdá na to, aby na milovaném muži loudila něco, po čem sám netoužil. Byl problém v ní? Ptala se sama sebe během dlouhých nocí, když ne a ne usnout. Pohltilo Alberta

kralování natolik, že se z něho stávala kopie jeho otce, a od ní se očekávalo, že se s tím smíří a nové situaci se bez řeči přizpůsobí tak jako kdysi její tchyně? Tohle ale nebyla ona. Nebyl to ani Albert, jehož si vzala a se kterým chtěla prožít zbytek života. Viktorie se poslední dny cítila zcela bezradná.

„Konstance jsem na Hrad přivedla já,“ odpověděla jí Drahomíra nevzrušeně. „Mohly by z vás být přítelkyně, kdybys jí dala šanci. S Albertem byli přece ještě děti. První láska je sice sladká, ale mnoho nevydrží. Tebe požádal o ruku. Tebe korunovali královnou po jeho boku. Na dětinskou žárlivost tu není místo. Je to nedůstojné. Pro tebe i tvého muže.“

„Prostě jí nevěřím!“ zasyčela Viktorie.

„Promiň drahá, ale dneska mě nějak bolí hlava.“ Drahomíra vstala od stolu a zanechala snachu samotnou.

Viktorie popadla stříbrnou lžičku a štědře si ukrojila z citronového dortíku.

„Výborný,“ pronesla se široce rozevřenými očima. O dvě minuty později byl talířek prázdný.

„O čem jsi se mnou chtěla mluvit?“

Albert se pozdravil s matkou dvěma polibky na tvář.

„K obědu se synem musím mít nějaký specifický důvod?“ zeptala se Drahomíra a ukázala na úhledně prostřený stůl v jejím soukromém apartmánu. Z oken v této části budovy byl nádherný výhled na město.

„Samozřejmě, že ne.“ Albert zasedl naproti matce. Nato pokývl číšníkovi, aby jim nalil nápoje.

„Jsou dvě odpoledne a ty jsi prý ještě neobědval.“

„Děkuji za připomenutí.“

„I král musí jíst. Tvoje sekretářka mi potvrdila, že mezi druhou a třetí nic nemáš. Proto jsem vzala iniciativu do vlastních rukou a dovolila si za tebe vybrat dnešní menu. Tvoje oblíbené.“

„Buchtičky se šodó?“

„Mám zavolat Heřmanovi a nechat je pro tebe připravit? S prezentací pro Viktorii skončil už před více než hodinou.“

„To opravdu není třeba,“ odvětil Albert. Byl si jistý, že by stačilo kývnout a měl by oblíbenou pochoutku na stole ještě před hlavním chodem.

Sotva číšník odnesl dojedený předkrm, Drahomíra nelenila a přešla k důvodu narychlo zorganizovaného společného oběda.

„Promluvme si o velmi důležité části královského života. O tobě a Viktorii.“

„A co je s námi?“ Albertovi se nelíbilo, kam jeho matka touhle konverzací míří. Obzvláště když podobný rozhovor vedli už na začátku léta před cestou do Husince. Tenkrát mu dokonale otrávil zbytek dne.

„Věřím, že netřeba zdůrazňovat, že rodina musí působit soudržně. V minulosti se ne vždy podařilo soukromé nesváry udržet pod touto střechou a za hradními zdmi. Jsme jen lidé a děláme chyby, ale navenek musíme zachovávat neposkrvněný obrázek. Stačí se podívat na situaci na evropských dvorech. Jedno pochybení, jedna nešťastná aféra, špatně zvolený životní partner, to vše může zničit práci celé generace. Reputace se staví roky a stačí jedno zaškobrtnutí a...“

„V tom případě by to nebyla moc dobře vystavěná reputace.“

„Alberte, myslím to vážně.“

„Já taky. Co přesně mi tím chceš naznačit?“ Albert se při matčině plamenném projevu zapřel zády do opěradla židle. Naštěstí do místnosti opět vstoupil číšník se dvěma pomocníky, aby jim naservírovali hlavní chod – Albertovy oblíbené lanýžové těstoviny s parmskou šunkou – a dolili pití.

„Nedáš si nějaký drink?“ zeptala se Drahomíra po jejich odchodu.

„Pro vyléčeného alkoholika pouze vodu,“ odvětil její syn suše.

„Měla jsem na mysli nealkoholický drink, samozřejmě. Jsem na tebe hrdá.“